

דממה וקשב

1. לקוטי עצות ערך דעת (לו)

צריך האדם להסתכל מאד על דרכיו ולהסתכל ולהחזיקו חיטב על כל הסבות והעניינים שהשם יתברך מזמין לו, ומתגלגל עמו בכל יום ויום, כי בל יום ויום, יש בו מחשבה, דבור ומעשה משונה מתברר. וצריך שתיע שהשם יתברך מצמצם אלקותו מאין סוף עד אין תכלית עד נקודות הפרכו של עולם הגשמי שהאדם עומד עליו, ומזמין לו לכל אדם מחשבה, דבור ומעשה לפי היום ולפי האדם ולפי המקום, ומבייש לו בהם רמזים כדי לקרבו לעבודתו... להניין מהם הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בהם להתקרב אליו בכל פעם מכל מקום שהוא. כי בכל העניינים ובכל המשא ומתן ובכל הדברים שבעולם שהשם יתברך מזמין לאדם בכל יום ויום, ובכולם יש בהם רמזים פתיעיים שהוא יתברך מרמז לו לאדם בכל פעם להתקרב אליו. וצריך לרגדיל דעתו ולהסתכל על זה חיטב (נד, ב').

2. אורות הקדש אעמוד קעז

מקשיבים את קול שיח הקודש ממרוכזים, קולטים את הרשמים, המתגלים, המתנצצים כברקים, ממרומי הנשמה ושרשיה. כל הזון אשר יעלה- קול קורא הוא ממרוכזים, מקור הדעת, מאוצר החיים אשר בנשמת חי העולמים, מתגלה רוא כל איש מפי נחלת עלייתו, כפי איכות עצמותו. כל מה שהעונות מבדילים, בין האדם ליוצרו, יוצר כל, מוסרים הם, הקול הולך הוא ממקור האחדות העליונה בותר התגלות אמת. כשיצוריו של האדם כולם, הגשמיים עם הרוחניים, סוכנים מטוהרים, והשק הקודש של הרוממות האלהית בחדר כבודו, עטויה מעטה המוסר השלם בכל מהלכי החיים כולם, הולך ופורץ לו את דרכו, במדה זו סרים הם הקינות החוצצים, ואור ישר וקול ישר מגיע, ספוג אוצר חיים וחכמת אמת. אזן שמעת ועין ראה ד' עשה גם שניהם.

3. רש"י על שמות פרק כה פסוק ד

ואפוד - לא שמעתי (שהוא לבוש) ולא מצאתי בברייתא פ' תבניתו. ולפי אומר לי שהוא תגור לו מאחוריו רחבו כרוחנ גב איש כמין סינר שקורין פורצנייט (שורץ) שהנרות השרות כשריכות על הסוסים. כך מעשהו מלמטה שמי (ש"יב ו) ודוד תגור אפוד בד למדת שהאפוד חגורה היא. האפוד עשוי כמין סינר של נשים רוכבות סוסים וחוגר אותו מאחוריו כנגד לבו למטה מאחוריו...

4. עין איה ברכות א עמוד 49

כל צרכי הברואים נראה שהם כולם צרכים בתכלית ואין בהם מקרה, אפילו הצרכים הקלים הגשמיים של בעלי חיים פחותים וכשייך הגבוהים, וק"ו האדם שלא חיסרו הקבייה דבר קטן חמועיל לשלולו והרחבת דעתו נא"י לך איש שיש לו שכל אנושי, שיוכל לתלות כל אלה במקרה, ב"א במהלך החכמה העליונה המשקפת על החשמה המנית והאמיתית. וזה נ"י כי כל איש דעת כי חשיבות החשמה המוסרית היא עולה בהם מעלה באין ערך בערכה לעומת החשמה הטבעית, אי"י אך יעלה על לב איש נכון לאמר שיש דבר שאנו יכולין לשאוב ממנו השלמה מוסרית, ולא תעשה בכונה סתחכמה העליונה להועיל לנו לחיותנו בהשלמתנו האנושית האמיתית.

4א. עין איה ברכות א עמוד 49

כי אין לנו לתלות במקרה כל דבר שממנו נוכל לשאוב ונועלת מוסרי המשלים את הסרונותינו...

4ב. חגי א

(ה) נשתח כח אמר ד' צבאות שימו לבבכם על דרביכם :

(ו) וצבאות הרים קעט אכול ואין לשקעת שרו ואין לשקער לבוש ואין לחם לו והמשתכר משתכר אל צרור נקוב : (ז) כה אמר ד' צבאות שימו לבבכם על דרביכם :

5. ערפלי טוהר עמוד טב

עיקר חשמיעה בקול ד' הוא מה שמקשיבים את כל התהלוכה של דרכי החיים לכל פרטיהם, אל הקיבוצים הכלליים לפי הבדליהם, ולכל יחיד לפי ערכו, מתוך החכמה הכללית העליונה, החיח ומריח את כל ההווה. וכל מה שהפרטים נובעים מתוך החיים הרוחניים העליונים הכוללים, שהיא חכמה נשמת אל בעולם, בצורה יותר ברורה, האדם שומע ומאין יותר בביור את קול ד' הדובר אליו, מורחו ומצוהו ממש. אני ד' אלהיך מלמדך להועיל, מזדיכך בדרך תלך.

6. אוה"ק א קטז

דממה וקשב

כל העולם השכני כולו, ועמו ענפיו כולם, עד תחתית כל המדרגות שהן כוללות כל המצוי כולו, מתחלפים הם במצב של עתים חשונות עתים ממללות... כשההקשבה העליונה מתגברת, אז אין השכל המפורט יכול לפעול את פעולתו, והדממה מתחילה להיות שולטת. וכשאדם בא למדה זו, אז העסק השכלי הרגיל, בין בחול בין בחדש, הוא למטה ממדרגתו, ומוצא הוא בעצמו תמיד נודים עצומים, על כל עסק שכלי הגיוני קצוב. והוא מוכרח להיות מכין עצמו אל מדת הדממה, להקשיב את הקול ממרוכזים, בדרך ברכה רצון ונדבה, ודבר ד' יבוא אליו, ויום ליום יביע אמר.

6א. אוה"ק א רסח

כשמרגיל האדם את עצמו לשמע קול ד' מכל דבר, בא הענין עד התוכן ביותר עליון שברוח האדם, שהוא השכל, שהוא דוקא הוא מכסה יותר בכל את הענין האלחי, מפני שיעלה במחשבה, שיש באן כח שכלי מיוחד שנושה את הציונים השכליים. אבל על ידי דהרגל הטוב, של הקשבת קול ד' בכל דבר, מתגלה אליו קול ד' גם בשכל, ואז דוקא משכל ימצא את ההתגלות האלהית האמתית. וכל מה שיוסיף חקירה והתפלספות יוסיף שדושת אמונה ודבקות. והערת חת הקודש.

ע"ע

(הראי"ה קיק חר"ו

מקשיבים את קול שיח הקודש ממרוכזים, קולטים את הרשמים המתגלים המתנצצים כברקים ממרומי הנשמה ושרשיה. צולל מעמון הטלפון והקול נשמע, איש בער לא ידע שאיש בעל חפץ והכרת מדבר שם, יחשוב שזו דבור מכני, בלא משמר חיים ואוצר רגשות וחפצים. רק היוצא את סוד השית יכיר מיד כי רעהו כדבר עליו. כל תזון אשר יעלה קול קורא הוא ממרוכזים, ממקור הדעת מאוצר החיים אשר בנשמת חי-העולמים.